

ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, saa sig nødsaget til at desavouere denne Importreguleringsordning, til hvilken hans Partis Fører i Virkeligheden var den oprindelige Ophavsmand.

Saaledes forholder det sig erhvervsøkonomisk med dette Kriseværn; det er en absolut Forringelse fra det, vi havde. Men ogsaa socialt set forekommer det mig ud fra konservative Synsmaader at være en i høj Grad utilfredsstillende Ordning. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har allerede været inde paa denne Side af Sagen, og jeg maa sige, at hvis et Parti, der nu til Dags kalder sig konservativt, og som har sit overvejende politiske Tyngdepunkt i Byernes Befolkning, baade Byernes næringsdrivende og Byernes Arbejderbefolkning, hvis et saadant konservativt Parti ikke i de Spørgsmaal, som socialt vedrører disse Befolkningslag mere end noget andet, er i Stand til at føre en Politik, som formaar, i hvert Tilfælde i nogen Grad, at sikre det Arbejderklassens Tillid og Agtelse, saa kan et saadant Parti maaske med Rette kalde sig konservativt, men Folkeparti forekommer det mig ikke at have Adkomst til at benævnes. Og saadanne Bestemmelser som de, der her er truffet som Betingelse for, at Skotøjsindustrien faar et haardt fornødent Kriseværn, forekommer mig fra et konservativt folkepolitisk Synspunkt absolut uacceptable i denne Henseende. Erhvervsøkonomisk, socialt arbejdsteknisk og organisatorisk er denne Lov uden Tvivl en Forringelse fra det, vi havde før.

Jeg ved, at det hævdes fra mange Sider, at Skotøjsindustrien er overkapitaliseret, og at den arbejder med forældede Maskiner. Men hvis Maalet er at reorganisere denne mishandlede og vanrøgtede Industri, er saa virkelig den Ordning, som nu foreslaas af Regeringen, den bedste og mest rationelle til at sikre en saadan Reorganisation? Jeg tror, at man uden at være fagkyndig Ekspert kan sige, at det er den paa ingen Maade.

Men naar Forholdet er det, at denne Ordning i alle Henseender betegner et Tilbageskridt fra det, vi havde, fra den Importregulering, som Regeringen var gaaet med til, og som var vedtaget med alle Partiers Tilslutning, saa synes jeg, at man fra konservativ Side maa være uhyre betænkelig ved det Perspektiv, der aabner sig for Fremtiden. For vi kan vistnok let blive enige om, at denne Indrømmelse fra Venstres Side er den sidste, endelige og eneste, som Venstres Agrarer byder Byerne, før de gaar til Valg. I fire Aar vil

en Krise uden Sidestykke have hærget vore Byers Erhverv, og alt, hvad Venstre i disse fire Aar har budt af tilnærmelsesvis effektive Foranstaltninger til at raade Bod paa herpaa, er den Ordning, som nu formentlig vil blive vedtaget af Venstre og de Konservative i Forening. Det er erhvervspolitisk set det konservative Partis „sidste Parade“ før Valget, det er bortset fra Importreguleringen, som Venstre med Sindsro har ladet falde, alt, hvad dette Parti som Ihændehaber af Regeringsmagten fandt sig foranlediget til at gøre for at raade Bod paa en saa enestaaende Nødsituation i vore Købstæder.

Det er i Virkeligheden simpelt hen en Afvikling af Importreguleringen, det her drejer sig om, en landbrugsministeriel Afvikling af Importreguleringen, Skridtet tilbage fra Importreguleringen, men ikke noget Ækvivalent, noget, som kan opveje det, vi havde, og med dette erhvervspolitiske Affaldsprodukt af det borgerlige Samarbejdes fireaarige Regimente skal man om et Aar gaa ud til Valg.

Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard som Repræsentant for det radikale Husmandsparti tager dette Regeringslovforslag højtideligt, endda overmaade højtideligt. Det er jo Ouverturemusik til den kommende Valgkonkurrence, som vi kender saa godt, til Udfoldelsen af Overbudspolitikken mellem Venstres moderate Agrarer og de Radikales Husmandsagrarer. Denne Overbudspolitik, som har været vort erhvervende Samfund saa overmaade dyr, den vil vi nu til næste Valg faa at se udfolde sig i fuldt Flor, og det eneste sikre — men det er til Gengæld ogsaa klippestikkert — er, at de Konservative ikke efter det kommende Valg vil faa tilnærmelsesvis den Indflydelse og den politiske Position, de har haft i disse fire Aar. Men Ulykken er maaske heller ikke saa stor, naar man ser, hvorledes den Magtstilling, de har haft i disse fire Aar, er blevet benyttet. Jeg forstaa, som sagt, saa godt det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Højtidelighed, derimod forstaa jeg ikke paa nogen Maade, at Socialdemokraterne tager dette Lovforslag alvorligt, saaledes som det syntes, at det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde det. Det har et Lovforslag som dette absolut ikke fortjent hverken fra socialdemokratisk eller fra konservativ Side.

Indenrigsministeren (Kragh): Der er for mig ikke nogen Anledning til at beskæftige mig i synderlig Grad med